

Rijk der Gerechtigheid

Administratie: B. Verlaet
Rue de la Bassette, 11
1330 RIXENSART/België
Tel. (02) 653 50 20

Filantropisch en menslievend maandblad
voor het morele en sociale herstel

Losse nummers . . . . € 0.20
Jaarabonnement . . . . € 2.40
P.C.R. 000-07824.18-16

Stichter: F.L.A. FREYTAG

De balans van de huidige mensheid

DE goddelijke wegen zijn bewonderenswaardig. Zoals een wijze man zegt, betekenen de lessen van de Almachtige gezondheid en geluk voor degenen die ze volgen. Het lijkt dus vreemd dat de mensen zich slecht op hun gemak voelen tegenover de goddelijke raadgevingen, terwijl ze de indruk hebben in hun element te zijn bij contact met de geest van de wereld. Waarom? Omdat zij aan deze geest gewend zijn. Anderzijds zijn ze bang voor de moeilijkheden die ze zouden ontmoeten door de goddelijke wegen integraal te volgen. Hun egoïsme vreest de weg van de rechtzinnigheid en de waarheid.

De Schrift toont ons namelijk dat men zijn naaste zoals zichzelf moet liefhebben, wat voor de mensen onmogelijk lijkt. Daarom waren er ook vroeger al heel weinig dienaren van God, terwijl de god van deze wereld steeds dienaren in overvloed heeft gehad. De Bijbel spreekt ons over Elias, die als enige dienaar van de Almachtige was, tegenover vierhonderd priesters van Baäl. Dat komt voort uit het feit dat de god van deze wereld allerlei beloften doet aan de mensen, die veel gemakkelijker in die leugen geloven dan in de waarheid. Anderzijds verwijderde het volk van Israël zich voortdurend van de goddelijke wegen, omdat het steeds egoïstische doeleinden nastreefde. Maar elke keer dat hun ontrouw hen in een wanhopige toestand bracht, riepen de Israëlieten tot God. De Almachtige zond hun dan hulp, want Hij liet hen nooit in de steek, als zij om goddelijke bescherming vroegen.

Het is interessant vast te stellen hoeveel moeite de mensen hebben zich aan te passen aan het goddelijke programma. Maar, men bezingt wel overal de schoonheid van de natuur. Men raakt verrukt over al wat die biedt aan grootte, pracht en manifestaties. Welnu deze prachtige natuur is het werk van God, Hij is het die de Schepper is van al deze wonderen. De mensen zouden zich dan toch met heel hun hart aangetrokken moeten voelen tot de Auteur van het heelal en van alles wat erin beweegt. Wat hen tegenhoudt is hun eigenbelang. Zij streven altijd naar wat zij hun voordeel vinden, dat wil zeggen naar de voldoening van hun egoïsme, terwijl de wegen van God juist het tegenovergestelde onderrichten. Ze zijn altruïstisch, en dat is wat de mensen vreselijk mishaget. Overall is het dezelfde mentaliteit: de boer zoekt zijn onmiddellijk voordeel, de arbeider doet hetzelfde. Zijn gedachte is loonsverhoging te krijgen, dat is zijn wereld. Het egoïsme heerst dus overal.

Wat de Eeuwige aan de mensen voorstelt is noch materiële verrijking, noch een of andere loonsverhoging. Al deze dingen zijn voorbijgaand en gezichtsbedrog. De Almachtige biedt hun een toestand aan die nooit verbeterd zal hoeven worden, omdat ze volmaakt is in alle opzichten. Hij biedt hun de eer aan vrije, gelukkige, levensvatbare kinderen van God te worden, ontdaan van alle slavernij. Hij wil hen uit hun duisternis laten komen en hen tot het bewonderenswaardige licht van de waarheid brengen.

In het Koninkrijk van God is men niet afhankelijk uit verplichting maar uit liefde. Men is niet noodgedwongen onderworpen, men is het uit vreugde en uit afhankelijkheid. Dat is iets heel anders. Maar de mensen willen het niet begrijpen. Zij klampen zich vast aan de oude gewoontes, die hen doen lijden en sterven. Daarom zouden we slecht ontvangen worden, als wij tegen de bankier zeiden: "Verlaat uw kantoor en uw kassa om een kind van God te worden. U zult geen zorgen en geen doodsangst meer hebben. De goddelijke bescherming zal u verzekerd worden in het Huis van God, waar u als een kind zal kunnen leven." De bankier zal er niets van willen weten.

Dat geldt ook voor alle maatschappelijke lagen van de bevolking. Men wantrouwt de wegen van de Almachtige, terwijl men gelooft in alle leugens van de god van deze wereld. Opdat de mensen wel naar de stem van de rede willen luisteren, zullen de gebeurtenissen zelf hen dan ook in het nauw moeten drijven, door hun hun afgoden af te nemen, die hun onontbeerlijk lijken en waaraan zij stevig vasthouden.

Heden zijn we gekomen in de tijd dat de balans van de menselijke maatschappij automatisch opgemaakt zal worden. De mensen zullen tegenover een volledig tekort komen te staan. Zij geven zich er dan wel degelijk rekenschap van dat het hun onmogelijk is verder te gaan. Dat debacle zal van alle kanten plotseling oprijzen, want er is tegenwoordig een algemene ontevredenheid die zal toenemen. Iedereen geeft zijn naaste de schuld van de toestand. Men schuift de verantwoordelijkheid op elkaar af, wat een complete verwarring en ontsteltenis teweegbrengt.

De conflicten en de slechte verstandhouding heersen overall. Er is onenigheid tussen echtgenoten, tussen kinderen en ouders. Deze toestand wordt overigens aan de kaak gesteld in de Heilige Schrift. Deze voegt eraan toe dat deze gebeurtenissen het einde van

het huidige tijdperk brandmerken. De moeilijkheden nemen elke dag toe, en in bepaalde landen bevindt men zich al bijna in een staat van revolutie. De situatie zal zodanig verergeren dan de hardste koppen verbrijzeld zullen worden. De ontreding zal totaal zijn. Op dat moment zullen de mensen, die na deze verschrikkelijke rampspoed in leven zijn gebleven, geheel en al gedesillusioneerd, ontgoocheld en ongelukkig, besluiten om zich tot de enige kant te wenden van waar de hulp zal komen.

Te midden van deze tijd van rampspoed die alle mensen zal bereiken, jong of oud, rijk of arm, zal een klein volk beschermd, behouden, ondersteund worden en voortdurend gevoed door de goddelijke genade. Het is gevormd uit de echte kinderen van God die de wil van hun hemelse Vader doen, want de tijd is nu gekomen, zoals onze Heer en Verlosser Jezus Christus zegt, "men het verschil zal zien tussen wie God dient en wie Hem niet dient."

De huidige toestand te midden van de naties is van tevoren beschreven door onze geliefde Verlosser. Gedetailleerde uitleg wordt daaromtrent gegeven in *De Boodschap aan de Mensheid*, het *Gedenkbok*. Dat boek is in overvloed verspreid. Maar tot nu toe hebben heel weinigen begrepen, dat het de stem van God was die zich zo liet horen. Alleen degenen die echt naar gerechtigheid en waarheid dorstten, hadden een hart om te begrijpen en oren om te horen. Zij konden de wonderbaarlijke duidelijkheid en nauwkeurigheid zijn. Zoals *De Boodschap aan de Mensheid* ons toont met bewijzen ter ondersteuning, kan men zichzelf slechts goed doen, als men goed doet aan de naaste, volgens de onveranderlijke wet van gelijkwaardigheden. Het is een grote vergissing te denken dat men armer wordt als men op een altruïstische manier leeft. Dat is altijd het tegenovergestelde geweest. De goddelijke wegen zijn altruïstisch. Wie tracht ze te volgen bevindt zich dan in harmonie met de Eeuwige, wat hem automatisch zegen en bescherming verschaft.

De mensen hebben natuurlijk niet veel vertrouwen in het altruïsme. Daarom zeggen ze over de voorwaarden van het goddelijke programma: "Wij zullen dat nooit kunnen doen, dat zou voor ons armoede brengen." In werkelijkheid is het juist omdat zij het altruïsme niet in praktijk brengen, dat zij lijden en sterven.

Dat geldt ook voor het geld. Er wordt vaak gezegd, dat het de bron is van alle kwalen, dat het de zenuw is van de oorlog. Men erkent hiermee, dat er zonder de Mammon geen moeilijkheden zouden zijn en niets om de oorlog in stand te houden. Maar men wil niet

René, twee maal geboren

IN oktober 1938 kwam ik aan in Thiers, in Puy-de-Dome, de hoofdstad van de messenmakerij, een unieke plek aan de voet van de Margeride. Vanaf de eerste dag waardeerde ik de rust van dat middeleeuwse stadje, terwijl ik de omgeving ervan in alle richtingen doorkruiste, voornamelijk te voet, de simpelste en de meest effectieve manier om de wonderen die de natuur ons op elk moment biedt, te zien en te bewonderen.

De herfst was bijzonder mooi. Wat een prachtige zonsondergangen boven de keten van de Monts d'Or op 60 km afstand! Toen ik van een wandeling terugkeerde, zag ik, dat één van mijn schoenen te lijden had gehad van de ruwe wegen. Dat bracht me meteen naar de schoenmaker, die onmiddellijk de kapotte schoen repareerde, want ik bezat in die tijd maar één paar...

Het is fijn, als je alleen bent, ver van je

familie, om een aardig iemand te treffen met wie je van gedachten kan wisselen over wat op je hart hebt. Dat is het geval met mijn vriend, de schoenmaker. Roger is zijn voorname en hij stelde me voor kennis te maken met de heer Georges C., iemand met bijzonder verheven gevoelens, in tegenstelling tot de tegenwoordige wereld, waar veel dingen verkeerd gaan. Een ontmoeting vond plaats. Ik zou me dat eerste contact nog lang herinneren. In enkele minuten werd er over allerlei zaken licht geworpen en ik ging naar huis met de boeken *De Boodschap aan de Mensheid* en *Het Eeuwige Leven*, geschreven door de Boodschapper van de Eeuwige; en ik was blij, dat ik een antwoord had gevonden op de problemen van het leven.

De bestudering van beide boeken maakte het voor mij mogelijk in de jaren die zouden volgen, en door de dagelijkse ervaringen heen, mijn geloof in de universele Wet te versterken.

De kennis van de Waarheid verlicht de geest en openbaart ons het oneindig goede karakter van de Eeuwige, Zijn plan van liefde gericht op het glorieuze offer van Zijn welbeminde Zoon en Zijn medewerkers, wat tot gevolg zal hebben de mensen weer tot volmaaktheid te brengen op een aarde die volledig hersteld is, nadat ze de ijdelheid en dwaasheid van hun egoïstische gedrag begrepen zullen hebben. Ik waardeerde deze onverhoopte mogelijkheid van een nieuw leven des te meer, omdat ik vanuit menselijk oogpunt zelfs geen recht had op dit huidige leven. Want, geboren op 23 juni was ik ingeschreven op de 25ste. Voor de kleine te vroeg geborene die ik was, was het onnodig om de gebruikelijke gang van zaken te volgen; een schoenendoos met een katoenen lap erin waren ruim voldoende om mij te ontvangen! Mijn kreetjes zo zacht als van een muis, waren nauwelijks te horen! Een weldenkende buurvrouw bad al haar

rozenkrans voor de aanstaande zielenrust van mijn ziel. Op dat moment kwam de arts van de familie plotseling binnen in de kamer waar men van alles verwachtte, behalve het leven... Met één oogopslag evalueerde de arts de situatie, die meteen veranderde. Hij werkte de rozenkrans met eigenares al weg door te zeggen:

- Bent u familie?
- Nee, dokter
- Wel, ga dan naar buiten!...
- En u, vader M.: hebt u dit kind aangegeven?
- Nee dokter!
- Ga dat dan doen; we gaan er een kerel van maken!

Twee dagen later werd ik dus voor de tweede keer geboren! Dit keer officieel. De diagnose van de arts kwam precies uit. Dat was enkele jaren later nog het geval, op de dag dat mijn moeder zich presenteerde in de spreekkamer van de dokter met haar te vroeg

van het geld scheiden, men houdt er teveel van. Men doet allerlei kleingeestigheden en zelfs laagheden om er meer van te vergaren. Men begrijpt vanaf dat ogenblik zeer goed dat de rampspoed onontbeerlijk is, opdat de mensen zich bewust worden van de volledige verwarring waarin ze zich bevinden. Alleen als de pijn de mens persoonlijk bereikt, begint hij de valse richting die hij heeft gevolgd, te begrijpen.

De mensen zijn nog niet zover. Daarom wordt de rampspoed nog heviger. Wanneer de vlammen van de vuuroven, die ze zelf aangestoken hebben door hun egoïstische gedrag, hen nog van dichterbij zullen likken, zullen die intense smarten hen er tenslotte toe brengen in te binden. Zij zullen zich dan wenden tot de berg vanwaar hun hulp zal komen en zullen de hand van God kunnen herkennen. Dat zal het geval zijn, zoals wij het hoger vermelden, bij allen die in leven zullen zijn gebleven na de verschrikkelijke strijd die nu al begint te woeden. Degenen wier hart goed ingesteld zal zijn, zullen op dat ogenblik de warme zonnestrallen van de gerechtigheid kunnen voelen die hen strelen en hun de genezing brengen.

Dat zijn glorieus vooruitzichten die nu voor de mensen liggen, als resultaat van het losgeld, ten gunste van haar door Christus en zijn kleine kudde betaald. Dat zijn de nieuwe tijden, de prachtige tijden. Zij zullen gevestigd worden door de instelling van het Koninkrijk van God op aarde, waarover God al vroeger gesproken heeft door de mond van Zijn heilige profeten.

Mooie uitingen van solidariteit

Sedert enkele maanden is het coronavirus uitgebroken en heeft zich geleidelijk over de hele wereld verspreid. Tegelijk met de ongewenste effecten die het brengt, kan men ook onder de bevolking mooie uitingen van solidariteit vaststellen, zoals het volgende artikel uit het blad *En Marche* van 3 april 2020 beschrijft, dat we hieronder in zijn geheel weergeven:

Tijd voor uitgestoken handen

Door Soraya Soussi

Het Covid-19 dwingt ons om de snelheid van onze manier van leven te verminderen en brengt onze gewoonten in de war. Niet zonder gevolgen. De tijd, die nu zo lang duurt, nodigt ons ook uit om een blik te werpen op mogelijke vormen van solidariteit, op de toekenning van een grotere waardering voor essentiële beroepen die in tijden van crisis in het oog springen, op onze verstandhouding met onze naasten...

Al wordt dit virus gezien als een ramp, het is wel geschikt om toe te geven, dat de isolerende maatregelen die overal in de wereld opgelegd worden, een aaneenschakeling van positieve effecten tot stand hebben gebracht. Beelden van Europese rivieren en kanalen laten helder water zien, propvolle straten laten het gewoonlijk niet hoorbare gezang van vogels horen, de mate van vervuiling vermindert drastisch (afgesloten steden, vliegtuigen die aan de grond worden gehouden, enz.).

Deze effecten op onze omgeving en de vertraging in het menselijk gedrag nodigen ons uit om weer eens meer globaal na te denken over onze manier van leven, onze verhouding tot de ander, tot de natuur, tot onszelf. In een artikel in de Franse krant "Le Monde", waarschuwt Corine Pelluchon, hoogleraar filosofie aan de universiteit Gustave-Eiffel: "Onze manier van leven en ons hele economische systeem zijn gebaseerd op een vorm van mateloosheid, van almacht, en als gevolg daarvan van een vergeten van onze lichamelijkeheid. Het is niet alleen het feit een lichaam te hebben en sterfelijk te zijn, maar het betekent ook het rekening houden met de stoffelijkheid van ons bestaan en van onze afhankelijkheid ten opzichte van de biologische toestand van ons

bestaan in ons milieu en de maatschappij: gezondheid is een voorwaarde voor onze vrijheid."

Onze gezondheid hangt dus af van het ecosysteem, waarin elk individu zich ontwikkelt. Leven in een gezonde omgeving is essentieel maar, we weten het, ons overleven hangt ook af van ons sociale leven, van de verbindingen die we leggen met een ander.

Wat we tegenwoordig doen

Het Covid-19 maakt geen verschil tussen sociale klassen, wanneer het aanvalt. Maar zijn impact op het dagelijkse leven brengt de sociale ongelijkheid die inherent is aan onze samenleving, aan het licht. Deze gezondheids crisis valt de meest kwetsbaren aan: geïsoleerde personen, gezinnen in preciaire omstandigheden, daklozen, eenoudergezinnen, slachtoffers van gewelddadigheden binnen gezinnen...

In een discussiegroep voor de Franse krant "Obs", analyseert de antropoloog Scott Atran "de anderhalve-meter-afstand-maatschappij" als tegennatuurlijk. Dat kan niet eindeloos blijven duren. Als bewijs: de uitingen van solidariteit worden overal in het land georganiseerd via sociale netwerken, collectes van gaven worden opgezet, burgers applaudisseren 's avonds voor hun raam als steun voor het personeel in de zorg, en voor alle mensen die verplicht zijn te werken om aan onze behoeften te voldoen... De burgers handelen instinctief op een solidaire manier, als ze oog in oog staan met een crisis. Maar is dit solidaire elan bestemd om te blijven duren? De nationale eenheid, een geliefkoosde uitdrukking van onze regeringsleiders in hun toespraken, zal die deze crisis overleven?

Welke keuzes moeten we maken voor morgen?

De alarmerende situatie van de arbeidsvoorwaarden in onze ziekenhuizen en het medisch personeel dat al jaren worstelt, begint pas te worden opgemerkt door de bevolking. In een artikel in de online krant "Pour l'Eco" waarschuwt Dominique Meda, arbeidssociologe: "Het gaat nu ook om het moment dat geschikt is om het sociale belang van de verschillende beroepen in overweging te nemen." De sociologe benadrukt de noodzakelijkheid van de beroepen in de zorg, voornamelijk op zich genomen door vrouwen die, men weet het, minder hoog worden aangeslagen in hun sociale en economische rol.

Maar het gaat er ook en in nog hogere mate om, eens na te denken over de essentiële beroepen in onze maatschappij, die te vaak vergeten worden: de kassières in de supermarkt, de arbeiders in de fabrieken en ondernemingen die de aanvoer van een hele serie producten en diensten mogelijk maken, de landbouwers, de postbodes, de vuilophalers, en de lijst is nog veel langer.

Solidariteit heeft vele gezichten: ze kan een naaste betreffen, een buurman, een onbekende, die een onmisbaar beroep blijft uitoefenen, een kwetsbaar persoon, enz. De banen en de personen die noodzakelijk zijn voor het functioneren van onze maatschappij op waarde schatten, zich concentreren op onze verhouding tot de ander, op onze naasten, dat is de weg waarlangs we tegenwoordig moeten denken. Want morgen zal het de dag zijn om te kiezen: een politieke, een individuele of een gemeenschappelijke keuze, die wij zullen maken, maar meer algemeen de keuze van de maatschappij die wij willen, als we verlost zijn uit deze crisis.

De huidige situatie veroorzaakt door de verschijning en de snelle verspreiding van het coronavirus heeft de dagelijkse gang van zaken voor velen van ons overhoop gegooid. Sommige landen zijn hard getroffen door het virus en hebben aanzienlijke verliezen geleden. Dat dwingt ons om onszelf vragen te stellen over het functioneren van onze samenleving, onze gewoontes, onze prioriteiten, wat we tot nu toe hebben verwaarloosd.

Wat te doen om gezondheid en economie te combineren, de winning, productie en exploitatie van onze eerste levensbehoeften, enz.? Zoals we verderop zul-

len zien, is het probleem nog veel ingewikkelder, want er zijn andere factoren, waar we geen rekening mee houden. Maar voor deze kwestie aan te snijden, moeten we een feit benadrukken, dat dit artikel belicht en dat is de solidariteit die zich spontaan uit van de kant van een groot aantal van onze medeburgers. Men begint inderdaad de verdiensten van bepaalde beroepen die tot nu toe min of meer in de schaduw opereerden, te erkennen. Sommigen wijden er zich ook spontaan aan om hun naaste, bijvoorbeeld oudere personen, te hulp te komen. We moeten ook de geweldige toewijding signaleren van het grootste deel van het medisch personeel.

Dat is een goede zaak en toont de solidariteit, die kan ontstaan tussen mensen in moeilijke ogenblikken. Toch zijn we ook getuige geweest van andere feiten, die hun bewerkers minder tot eer strekken. We moeten niet vergeten dat aan het begin van deze epidemie de supermarkten letterlijk in minder dan geen tijd geplunderd werden. Men heeft zelfs mensen zien vechten om het laatste pak toiletpapier te kopen, uit angst iets te kort te komen, en: jammer dan, voor de anderen! Wat we hiermee willen zeggen is, dat een crisis ons karakter niet verandert. Als er mooie uitingen zijn, blijft de mens toch wat hij is, met zijn goede kanten, zeker, maar ook met zijn neigingen die we niet moeten ontkennen. Dat bewijst ons ook, dat het niet de beproevingen zijn, hoe zwaar die ook mogen zijn, die ons gaan veranderen, maar onze reactie op die beproevingen. Laten we in het voorbijgaan noteren, dat het, als we deze verandering van karakter niet hebben gerealiseerd voor de catastrofe aan het einde der tijden die wordt aangekondigd in de Heilige Schrift, een illusie is om te denken, dat wij aan ons hart kunnen gaan werken, wanneer de kwelling in volle hevigheid zal toeslaan en de vier winden zullen worden ontketend.

Deze diverse overwegingen brengen ons tot wat we hierboven opriepen. Want al heeft de crisis die wij nu beleven goede kwaliteiten getoond, bij een groot aantal van onze medeburgers is er in feite toch nog een lange weg te gaan. Want om uit de chaos te komen die over de aarde en zijn bewoners komt, als equivalent van hun gedrag, zal het nodig zijn de knie te buigen voor de Eeuwige, Jezus Christus als Verlosser te hebben aangenomen, binnen gegaan te zijn op zijn school en zegevierend de verandering van ons karakter te hebben gerealiseerd, die ons daar wordt voorgelegd. We weten dat een klasse van personen dat hele proces heeft gevolgd. Dat zijn aan de ene kant de trouwe ingewijden en aan de andere kant het Leger van de Almachtige. Dat zijn de ware dapperen die het Koninkrijk van God op de aarde gaan inleiden en onder de leiding van hun Verlosser, de mensen gaan verlossen van hun onderdrukkers. Er zal dan geen onrecht of schade op heel het heilige gebergte van de Eeuwige meer zijn. Jes. 11: 9.

Weten wanneer te praten en wanneer te zwijgen

Het volgende stuk, geschreven door Jacques Le Goff, socioloog en politicus, lijkt ons heel terecht en waard om te overwegen, in een wereld waarin lawaai meer en meer het bestaan van de mens vult. Maar zoals de schrijver van dit artikel ons doet begrijpen, maakt deze behoefte aan geluid en woorden slechts dat het innerlijk leven, de kennis van zichzelf en zijn omgeving kleiner worden. Het schaadt bovendien de ontwikkeling van de gevoeligheid en de spiritualiteit.

Ware taal leeft slechts in stilte

Weet u dat de "minuut stilte", de wereldlijke vorm van stil gebed, van oorsprong in 1912 in het Portugese parlement een "half uur van stilte" was? Ja, dertig minuten om de gedachtenis te eren van een Braziliaanse hoogwaardigheidsbekleder!

geborene die zij overlaadde met zorg. Toen de steeds gehaast dokter ons zag op de grond van de wachtkamer, waar we zaten – want alle stoelen waren bezet – begreep hij, wat er was gebeurd en richtte zich als volgt tot mijn lieve moeder:

"Wat hebt u deze knul gegeven? Kom, vlug...", en terwijl hij zich richtte tot het twaalfstal patiënten, spoorde hij hen aan om geduld te hebben, met de woorden dat het niet lang zou duren. En omdat de deur van de wachtkamer open bleef, konden ze de dokter horen uitroepen:

– Levertraan! Ziet u niet dat u daarmee zijn lever hebt verstopt? Kom, geef hem een dosis wonderolie... (een purgeermiddel, dat mij ontlast van dat verschrikkelijke karwei).

– Hoeveel ben ik u verschuldigd, dokter?

– Ik heb geen tijd, tot ziens!

Om snel te zijn, deed hij zo en het was een modelrecept.

Daarentegen nam de dokter altijd alle tijd

om zich bezig te houden met een patiënt en om hem een gratis bezoek te brengen. Zodoende vermaande hij opnieuw streng mijn lieve "moederkloek", toen hij zag dat ik een bleke puber was geworden en zo lang als een bezemsteel:

"Koop maar een fiets voor die jongen, in plaats van hem aan je rokken te laten hangen!"

We waren niet rijk, maar de adviezen van een dokter waren heilig. Ik kreeg al snel mijn fiets... En dat was de sleutel tot het vrije veld! Een nieuwe horizon opende zich voor mij; mijn borstkas opende zich en het buurjongentje van de overkant, te klein voor zijn leeftijd, maakte opmerkelijke vorderingen door met mij mee te fietsen. De wijnstreek was prachtig, er waren maar weinig auto's, het water uit de bron was gratis en de baaien ook! En zelfs maakten verschillende neven voor ons een hapje te eten bij onze tochten. Ook mijn eetlust vermeerde aanzienlijk,

wat mijn ouders verrukte. De aankoop van een tent, een kooktoestelletje en een paar pannen stelde ons niet voor grote financiële problemen...

Zodoende had ik op mijn 20ste bij de keuring de grootst mogelijke borstkas en werd goedgekeurd voor de militaire dienst, waaraan ik eigenlijk zou hebben willen ontsnappen, omdat mijn ideeën tegengesteld waren aan die van deze wereld vol tegenstrijdigheden. Als bewonderaar van de mooie natuur, terwijl ik me geen schepping kon voorstellen zonder een Schepper, probeerde ik zelf dat mysterie te doorgronden, omdat de religies me geen enkele bevrediging gaven. Maar, wie zoekt, die vindt en het was op dat moment, dat ik in contact kwam met het Werk van de *Mensenvrienden*, waar mijn dorst naar de waarheid grotendeels werd gestild.

In 1939 trouwde ik met een schat van een vrouw die meteen meeding in mijn ideaal van de waarheid. Maar nauwelijks een maand

getrouwd was ik alweer in de Jura in militair uniform; Frankrijk was door de ontwikkelingen en de ernst van de gebeurtenissen in de wereld in oorlog geraakt. Toen begon wat men "de dwaasheid van een oorlog" noemt, die enkele maanden voorafging aan de invasie en de nederlaag van ons land.

De tragische periode die ik gedurende dat jaar doormaakte, was rijk aan ervaringen die mij een duidelijke bescherming lieten zien. Na de nederlaag weer terug in het burgerbestaan, hernam ik mijn werk als onderwijzer in deze door de bezetting zwaar beproefde stad. Alles ging op halve kracht, vooral de bevoorrading. Men stond volledig op rantsoen en er waren voedselbonnen nodig voor het minste ding. En dan moest men nog blij zijn als men die had. Als voorraad kregen we een liter olie en een stukje zeep uit Marseille. Talrijke mensen werden gevangen gezet of verdwenen zomaar. Mijn ouders verouderden verschrikkelijk, vooral mijn vader, die ook al

Laten wij ons nu eens alleen tien minuten van complete stilte voorstellen. Men zou dit niet ver van één van de wreedste kwellingen vinden. Wat? Zo blijven zitten, heel alleen met zichzelf, onbeweeglijk, zonder scherm, zonder mobieltje, zonder woorden, zonder lawaai? Een kwelling!

We hoeven niet te zeggen, dat we in onmin leven met stilte. Die "gaat ten onder", verpletterd door de wals van lawaai die van alle kanten over ons heen komt, zoals Delacomptée zegt in zijn aardige Lofrede van geliefden op de stilte (Folio). En dat is niet alleen de hoge snelheidslijn bij het rijden door sommige dorpen of de vliegtuigen boven ons hoofd, maar veel gewoner de hordes schadelijke klanken die ons continue overvallen met inbegrip van de zones die geacht worden beschermd te worden.

Wie heeft niet het woeste gegrom ondergaan van quads tijdens een wandeling op het land of in de bergen, het geblaf van jetski's aan de kust van de zee of het geknetter van brommers met open uitlaat? Overal legt het lawaai zijn onverbiddelijke wet op.

Eén van de longen van ons bestaan

Zelfs alleen, gaat het individu door met zich uit, met praten in een eindeloze woordenvloed. U komt mensen tegen van wie u zegt: "Nou, die praat zeker in zichzelf." Maar nee, hij is verbonden met zijn smartphone. Verbazen we ons dat de jeugd tegenwoordig zoveel moeite heeft met zwijgen en om alles te zeggen, in zuivere zin, met "afsluiten"? Hun senioren zijn ook niet om een woordje verlegen: Wie heeft geen zin om de grote oude klets-kousen te laten zwijgen in een museum? Alsof het beschouwen van de prachtige werken niet op natuurlijke wijze om stilte roept.

We kennen de kwalijke gevolgen van de overdreven toename van beelden op het zielenleven van kinderen. Wat dan te zeggen van de toename van geluiden en gepraat? Die gaan trouwens samen. Kinderen die hun tijd op het scherm doorbrengen, worden onbekwaam voor een stilte die voor hen samengaat met leegte, verveling, met gemis.

Leraren weten daar alles van! Hoe hen dan te laten ontdekken, dat stilte één van de longen van ons bestaan is? Dankzij stilte kunnen we zelfkennis bereiken, maar ook kennis van onze naasten en onze omgeving. Zonder stilte stelt het individu zich bloot aan een grotere kans om oppervlakkig te leven, zonder diepgang, zonder innerlijk leven. Stilte is voorwaarde en symbool van het ontvangen, van de bevrijding van het voorafgaande om te luisteren naar zichzelf en anderen.

Er zijn scholen waar ze "stilteoefeningen" in praktijk brengen, waar ze aan kinderen leren om een ogenblik zichzelf te vergeten om zichzelf weer samen en beter terug te vinden. Het vergt moreel een offer door de innerlijke bereidheid om zich los te maken van zichzelf. Maar er is geen betere manier om te komen tot reflectie, meditatie en de toegang tot de schoonheid van de wereld.

In zijn mooie Geschiedenis van de Stilte (Albin Michel) benadrukt Alain Corbin terecht dat stilte niet de afwezigheid van geluid is en ook niet leegte van gevoelens (denk aan Silence de la Mer van Vercors). Camus zei in Tipasa (Algerije), op te merken dat: "Eén voor één de onmerkbare geluiden waaruit stilte bestaat", zowel in de natuur als in die plekken waar men meteen overtuigd raakt dat elke vorm van waarachtige taal slechts leeft in stilte, te beginnen bij de poëzie die het in de hoogste mate overbrengt.

Ziehier een onderwerp waarover het zeker nuttig is na te denken. De weldaden van de stilte worden dikwijls miskend, zelfs bewust geminacht; zoveel is waar dat de meeste mensen graag praten. En niet zonder reden, ze hebben veel dingen te zeggen over hun eigen persoon! Hun Ik is het voornaamste middelpunt van belangstelling en ze voelen de noodzaak tot ontboezeming, om over zichzelf te praten, over wat voor onderwerp dan

ook dat hen interesseert, om hen in waarde te laten stijgen, of ook over de problemen die ze meemaken. De noodzaak over zichzelf te praten maakt duidelijk deel uit van het egoïsme en staat automatisch minder, zelfs totaal niet ten dienste van de anderen.

Zij die zonder ophouden praten zijn mensen die niet kunnen luisteren en dat is een groot tekort. Want luisteren betekent helpen, maar ook leren. Het luisteren naar de naaste maakt het mogelijk hem te begrijpen in zijn behoeften, zijn problemen en om hem vervolgens een vriendelijk woord te brengen, ter zake en opbeurend. Maar het is goed te begrijpen, of men, buiten de vraag om hulp te brengen aan de naaste, wel naar hem kan luisteren, in plaats van het tegenovergestelde te doen: of men slechts kan praten over zichzelf... In die toestand is het eveneens uitgesloten nieuwe dingen te leren van de kant van meer ervaren mensen dan wij, of die gewoon heel andere dingen hebben ervaren.

De schrijver van dit artikel schildert een symptomatisch tafereel van de moderne mens, die niet meer voorbij kan gaan aan lawaai en agitatie. Sommigen zeggen: "Behoeft aan stemming, sfeer!"... Het schijnt hun toe dat er zonder lawaai, zonder muziek, zonder kreten, zonder radio of televisie, geen sfeer is. Het is voor een deel, omdat veel niet meer de sfeer van vrede en rust weten te waarderen, maar voor een ander deel, omdat er tegenwoordig in het hart van het menselijk wezen een grote leegte is. Die leegte is voor alles spiritueel: de mens kan niet in de bevrediging van materiele orde het voedsel vinden, waaraan zijn hart of anders gezegd zijn gevoel behoefte heeft. En op dat terrein is dat wat hem het meest ontbreekt: de gemeenschap met God.

De mens is oorspronkelijk geschapen om verbonden te zijn met zijn Schepper in een wonderbaarlijke intimiteit die bestaat uit liefde en dankbaarheid. Hij is tot het bestaan geroepen om een kind van God te zijn begiftigd met een verheven spiritualiteit, in staat om de gevoelens van God te voelen en Zijn wil te begrijpen. Deze goddelijke wil vertegenwoordigt de kern van het Goede: het altruïsme, en vormt het geestelijke voedsel geëigend en onmisbaar voor het onderhoud van het leven van de mens en zijn geluk. Daarom zei onze geliefde Verlosser: "De mens zal niet leven van brood alleen, maar van elk woord dat komt uit de mond van God." Matth. 4: 4. Als dat het geval is, ervaart de mens niet zozeer de behoefte tot praten, maar eerder die tot luisteren naar zijn God. Hij begint dan de ware wijsheid te verwerven die het hem toestaat een enorme zegen te worden voor zijn gelijken. Hij praat weinig, maar hij praat weldoordacht en zijn woorden zijn altijd opbouwend, levenwekkend en troostend. De wijze Salomo zegt ons dat "het juiste woord op de juiste tijd is als een gouden appel op een zilveren schaal." Spreuken 25: 11.

Zeker heeft God geen complete stilte gewenst voor de mens, omdat hij de natuur met veel verschillende zachte geluiden uitgerust heeft: de zang van de vogels, het ruisen van de stromen, de golven van de zee en zelfs bij het vallen van de nacht van de krekels en andere insecten, die een wiegenlied schijnen te zingen voor de mensen voor het slapen gaan. Maar al die geluiden hebben één ding gemeen: wat zij voortbrengen is allemaal een weldoende indruk van vrede, van ontspanning, een geruststellende sensatie, die door de tegenwoordigheid van die verschillende schepselen de onzichtbare, maar glorieuze en toegewijde tegenwoordigheid doet voelen van de almachtige Schepper.

Het meest volmaakte van alle voorbeelden waarvan wij kunnen leren is en zal altijd blijven, het voorbeeld van Gods geliefde Zoon. Onze beminde Verlosser sprak niet veel, maar zijn woorden hadden een aanzienlijk gewicht. Ze brachten zegen en onuitsprekelijke troost, omdat ze in weinig woorden de volle kracht van de waarheid bevatten, die waarheid als bevrijder voor

de zondaar. Daarom, terwijl de Meester bij Martha en Maria was, Martha, bezig met veel huishoudelijke karweitjes, het verwijt maakte, dat haar zuster Maria naar de Meester bleef luisteren in plaats van te helpen met het huishouden, deze haar antwoordde: "Martha, Martha, je bent zo bezorgd, en je maakt je veel te druk. Er is maar één ding noodzakelijk. Maria heeft het beste deel gekozen en dat zal haar niet worden ontnomen." Lucas 10: 41, 42.

Laten we eveneens bij die gelukkigen horen, die weten te zwijgen om naar het goddelijk woord te luisteren, dat het leven geeft aan hen die het in praktijk brengen. En laten we tegelijk de gelegenheid weten te grijpen die ons worden gegeven om onze taal te gebruiken om onze naaste te zegenen en te bemoedigen. Het woord wordt dan een gezegend deel van de taak die de Heer ons heeft toevertrouwd zoals deze versregels uitdrukken:

Laten we weinig spreken, zelfs weten te zwijgen.

Laten we onder de werking van de geest van God zijn.

Onze woorden zullen de gave hebben om te behagen,

En de zoete vrede van de hemelen te verspreiden.

Gered dankzij Wolf

Dit is een buitengewoon en aandoenlijk dierenverhaal, opgetekend door Frédéric Argelas, die tijdens deze gebeurtenissen verslaggever was bij het blad *Déetective*:

"Help, kom gauw," scheen Wolf tegen zijn ongelovige baas te zeggen. Zonder zijn tussenkomst zouden er drie kinderen zijn gestorven.

"Wolf, wat doe je hier? Ga direct terug naar huis!"

Maar wat bezielt hem? Geprikkeld stond meneer Cus stil om naar het gedoe van zijn hond Wolf, een prachtige Duitse herder, te kijken.

Meneer Cus, zijn vrouw en haar vriendin hadden enkele ogenblikken tevoren het huisje verlaten waar ze woonden aan de Rue de la Varenne in Melun. Na het eten hadden ze hun drie dochters, Marie-Ange van 10 jaar, Marie-Pierre van 8 en Marie-Liesse van 5, naar bed gebracht. Ze hadden Wolf in de tuin achter gelaten met het bevel daar te blijven en waren rustig gaan wandelen om te profiteren van de frisse avond. Er was nog geen kwartier verlopen, toen Wolf heel hard rennend en blaffend naar hen toe kwam.

De taal van een hond

Het dier begon toen heel vreemd te doen. Vurig blaffend, met ontblote tanden, sprong hij rondom de wandelaars en versperde hun de weg. Kwaad geworden door die ongehoorzaamheid dreigde meneer Cus en wees hem met zijn arm de richting van het huis. Vergeefse moeite! Wolf begon te janken, sprong met zijn poten tegen zijn baas op en richtte een smekende blik op hem. Vertederd door deze onderwerping begonnen de wandelaars te lachen, maar Wolf hervatte meteen zijn luidruchtige gedoe.

Plotseling vertrok hij als een pijl uit de boog in de richting van het huis. Hij rende zo'n honderd meter voordat hij plotseling met gestrekte poten remde. Zijn kop naar zijn baas gekeerd, wachtte hij enkele seconden en keerde op volle snelheid naar hem terug. Die dwaze dans begon nog een keer. Drie keer hernieuwde het dier dat wegrennen naar het huis en drie keer kwam hij weer terug. Toen kregen de wandelaars er genoeg van en liepen maar weer door. Dat beviel Wolf zichtbaar helemaal niet; hij sprong op, beet in de mouw van de vriendin van mevrouw Cus en gekromd op stijve gespannen poten trok hij haar met zich mee in de richting van het huis.

Meneer Cus begreep toen, dat zijn hond niet speelde, maar dat er iets heel abnormaals aan de hand was. Het dier gedroeg zich of het plotseling gek was geworden of alsof het iets wilde uitleggen en niets anders had kunnen bedenken dan dit vreemde ballet.

de oorlog van 14 - 18 had meegemaakt en in het voorjaar van het volgende jaar overleed. Hij had niet de vreugde zijn kleindochtertje Suzanne die een maand later geboren werd, te kennen. Zo is het leven in deze wereld!

Suzanne werd geboren in de maand juni van 1941, op een zonnige avond, in de tijd van de kersen, waarvan de aanstaande moeder zich rijkelijk kon bedienen... en dat zonder bonnen! Volgens de prognose zouden we een jongen krijgen, die Bernard zou moeten heten. De natuur beschikte anders en liet zo de ontoereikendheid van de menselijke wetenschap zien, waarmee men dus erg voorzichtig moet zijn. We hebben dat het jaar daarop geconstateerd. Zonder ervaring op dat gebied en slecht geadviseerd tot een te overhaast stoppen met de borstvoeding, waarin onze goede moeder natuur vanaf de oorsprong der tijden heeft voorzien, kon de moderne voeding die niet vervangen, en dat bracht voor de baby een verlies aan gewicht

mee, waardoor het weinig scheelde of het was haar fataal geworden, en dat ontnam ons onze levensvreugde. Tegenover die toestand en omdat de behandelend arts met vakantie was, voelde ik me erg ontredderd.

Gelukkig kwam de Heer ons te hulp. Wanneer men zijn zieke baby in de armen houdt, voelt men zijn volstreekte machteloosheid. Dan doet men een beroep op de grote Geneesheer, onze geliefde Heiland: "U ziet, Heer, ik geef haar aan U, U kunt haar genezen." Zo waren mijn gedachten, toen ik van mijn werk thuiskwam.

Daar vond ik de goede broeder Georges C., verantwoordelijk voor de bijeenkomsten van de familie van het geloof, bijeenkomsten die ik regelmatig clandestien was begonnen te bezoeken (het Werk was door de bezetter verboden). Op dat kritieke moment, wat een steun en toeverlaat voor mijn lieve vrouw en mij was het om de gezegende invloed van de broederlijke liefde te ervaren! Wat een

natuurlijke behandelingen werden ons aan-geraden in weinig simpele woorden die recht uit het hart kwamen. Dat was het antwoord op mijn gebed.

Het absolute vertrouwen in de zorg die gegeven moest worden in een eenheid van gedachten met de hele familie van het geloof, en het onmiddellijk in praktijk brengen van de ontvangen adviezen, waren een demonstratie van de goddelijke macht. In tien dagen was ons meisje buiten gevaar en in twee maanden had ze haar normale gewicht weer. De burens die getuige waren van deze wederopstanding, geloofden hun ogen niet. Tegenwoordig is ons lieve kind in dienst van de Beste van alle meesters. Deze beproeving heeft mijn geloof in de goddelijke wegen versterkt. Een andere, tamelijk belangrijke lag al op me te wachten...

De periode van de bezetting was erg treurig door de voortdurende onveiligheid die op ieder individu drukte. Aanklacht, arrestatie,

vervolging, gevangename, dat alles in een paar uur, kan de vredige sfeer van een gezin waarin men zich inspannt om een zekere kalmte te bewaren, volledig veranderen. Dat was bij mij het geval op de tiende mei 1943 aan het eind van de avond.

Ik werd door de Administratie gearresteerd zou worden, als ik om twee uur uit school kwam. Ik had dus de tijd om mij voor te bereiden op deze mogelijkheid. Twee oplossingen deden zich aan mij voor:

1. Vluchten door de ondergrondse keukens, een oplossing die twijfel aan mijn daaraan voorafgaande gedrag zou doen rijzen en in het bijzonder aan mijn gezin;

2. De beproeving accepteren en vertrouwen op de Eeuwige, omdat ik een rustig geweten had, want ik hoorde bij geen enkele groep, die verzet pleegde tegen de bezetting... Ik koos voor de tweede oplossing, denkend aan het gezang:

